

Sygn. akt IV CNP 56/07

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi pozwanej

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty

w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w L.

z dnia 14 kwietnia 2005 r., sygn. akt [...]

w sprawie powództwa JŁ i KŁ

przeciwko KO

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 9 lipca 2007 r.,

- I. odrzuca skargę;**
- II. oddala wnioski powodów o zasądzenie kosztów postępowania ze skargi.**

Uzasadnienie

Jedna z pozwanych KO wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w L. w dniu 14 kwietnia 2005 r. W stosunku do skarżącej nakaz ten uprawomocnił się wobec braku jego zaskarżenia.

Skarga pozwanej jest niedopuszczalna.

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia może być wniesiona od orzeczenia sądu drugiej instancji. Jedynie w wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, skarga ta przysługuje również od orzeczenia sądu pierwszej instancji, o ile strona nie ma możliwości skorzystania z innych środków prawnych w celu zmiany bądź uchylecia tego orzeczenia i nie skorzystała z nich wówczas, gdy jego wzruszenie przy ich pomocy było możliwe (art. 424¹ § 2 k.p.c.). Wnosząc skargę od nie zaskarżonego, prawomocnego orzeczenia sądu pierwszej instancji, strona skarżąca ma, zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., obowiązek wykazać, że wymienione wyżej przesłanki w danej sprawie występują (por. m. in. postanowienie SN z dnia 19 stycznia 2006 r., II CNP 2/06, OSNC 2006, nr 6, poz. 112). Skarga pozwanej wymaganemu temu nie czyni zadość, gdyż nie wykazano w niej, że „wyjątkowy wypadek”, o którym stanowi art. 424¹ § 2 k.p.c., istotnie w sprawie niniejszej zachodzi. Z analizy treści uzasadnienia skargi wynika, że próba wykazania tej przesłanki miała charakter jedynie pozorny. Ogólnikowe powołanie się w skardze na naruszenie zasad prawa cywilnego oraz przytoczenie argumentacji stanowiącej uzasadnienie podstaw, na których skarga ta została oparta, nie mogło bowiem celowi temu posłużyć. Strona skarżąca, zmierzając do wykazania, że wspomniany wyżej wypadek rzeczywiście w sprawie niniejszej zachodzi powinna była przede wszystkim ściśle określić, jakie - jej zdaniem - konkretne zasady, wolności bądź prawa, które art. 424¹ § 2 k.p.c. ujmuje jedynie ogólnie, doznały na skutek wydania zaskarżonego skargą nakazu naruszenia, wyjaśnić na czym ono polegało oraz podjąć próbę przekonania Sądu

o tym, że do naruszenia takiego rzeczywiście doszło, przedstawiając w tym względzie szczegółową jurydyczną argumentację. Ponadto na stronie wnoszącej skargę spoczywa także obowiązek określenia, jaka szczególna sytuacja bądź wyjątkowe okoliczności stały się przyczyną tego, że nie skorzystała ona z innych przysługujących jej środków prawnych w celu uchylecia bądź zmiany orzeczenia, którego stwierdzenia niezgodności z prawem dochodzi oraz udowodnienia swych twierdzeń w tym zakresie.

Ponieważ, wbrew wymaganiu określönemu w art. 424⁵ § 1 pkt 5 *in fine* k.p.c., skarżąca nie wykazała, że w sprawie niniejszej zachodzi „wyjątkowy wypadek” uzasadniający wniesienie skargi, należało przyjąć, że została ona wniesiona od orzeczenia, od którego środek ten w istocie stronie nie przysługiwał. W tej sytuacji podstawę uznania skargi za niedopuszczalną, a zarazem jej odrzucenia stanowi art. 424⁸ § 2 k.p.c.

Niezależnie od powyższego trzeba stwierdzić, że niedopuszczalność skargi pozwanej spowodowana jest również inna przyczyną. Skarga ta nie zawiera istotnego elementu konstrukcyjnego, o którym mowa w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżąca nie uprawdopodobniła bowiem, że na skutek wydania zaskarżonego skargą prawomocnego nakazu zapłaty została jej wyrządzona szkoda. Spełnienie tego wymagania polega na złożeniu przez stronę wnoszącą skargę oświadczenia, że szkoda taka wystąpiła, wskazaniu jej rodzaju i rozmiaru oraz związku przyczynowego, jaki zachodzi między wydaniem zaskarżonego orzeczenia a szkodą, a także na powołaniu lub przedstawieniu dowodów lub innych środków uwiarygodniających twierdzenia strony (por. postanowienia SN z dnia 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, Biul. SN 2006, nr 6, poz. 8 oraz z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141). W powyższym zakresie skarżąca ograniczyła się natomiast do ogólnikowego stwierdzenia, że na skutek wydania zaskarżonego skargą orzeczenia została jej wyrządzona szkoda oraz wskazania dokumentów sporządzonych przez Komornika w trakcie toczącego się postępowanie egzekucyjnego, z których jednakże nie wynika, że do wykonania tego orzeczenia istotnie doszło. Wobec powyższego należy przyjąć, że wbrew określönemu wyżej wymaganiu w skardze pozwanej nie określono ściśle wysokości szkody, która - zdaniem skarżącej - została jej wyrządzona, jak również

nie uprawdopodobniono za pomocą stosownych środków, że prowadzona przeciwko niej egzekucja okazała się skuteczna, a w jej wyniku skarżąca poniosła konkretny uszczerbek majątkowy. Nie ma zatem podstaw, ażeby uznać, że szkoda została pozwanej już wyrządzona. Jedynie zaś w sytuacji, gdy szkoda ta ma charakter rzeczywisty, a nie przyszły (hipotetyczny), może być ona przedmiotem uprawdopodobnienia, które zostało przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. (por. postanowienie SN z dnia 11 stycznia 2006 r., II CNP 13/05, OSNC 2006, nr 6, poz. 110).

Skarga, która nie spełnia choćby jednego z wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 1-6 k.p.c., jest dotknięta nieusuwalnym brakiem i z tej przyczyny musi być w świetle art. 424⁸ § 1 k.p.c. uznana za niedopuszczalną, co zostało już wielokrotnie wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. np. postanowienie SN z dnia 19 października 2006 r., IV CNP 86/06, nie publ.)

Z omówionych przyczyn skargę pozwanej o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty należało odrzucić na podstawie art. 424⁸ § 2 k.p.c.

Oddalając wniosek powodów o zasądzenie kosztów postępowania ze skargi, Sąd Najwyższy miał na uwadze, że pismo procesowe powodów, mające stanowić odpowiedź na skargę pozwanej, zostało wniesione po upływie dwutygodniowego terminu przewidzianego dla podjęcia tego rodzaju czynności (art. 398⁷ § 1 k.p.c. w zw. art. 424¹² k.p.c.). Pismo to nie mogło być zatem za taką odpowiedź uznane (art. 167 k.p.c.), co wykluczało przyznanie zwrotu kosztów wiążących się z jej sporządzeniem i wniesieniem.